

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ¹

Κατὰ μετάφρασιν Ε. Δ. Ροῦθου.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΟΛΙΒΙΕΡΟΥ

ς'.

Οἱ δύο φίλοι εἰσῆλθον εἰς ἐστιατόριον τῆς συνοικίας τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου παρήγγειλαν ἄρθρον γεῦμα καὶ καλὸν οἶνον. Ὁ Ὀλιβιέρου, ὅστις ἦτο νηστικός ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἔφαγεν ὄχι ὡς κακότυχος ἐραστής, ἀλλ' ὡς πεινασμένος ἀχθοφόρος. Ὁ δὲ Οὐρβάνος εἶχε τὴν συνθιτισμένην του ὄρεξιν καλογῆρου κατὰ τὸ τέλος τῆς σακρακοστῆς. Τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐκπλαγῆ ὅταν εἶδε τὸν λογαριασμὸν ἀνερχόμενον εἰς δεκαπέντε φράγκα, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ φάγῃ τόσα δύο μόνοι ἄνθρωποι εἰς ἓν μόνον γεῦμα.

Ὅταν ἐξῆλθον, ὁ Ὀλιβιέρου, καίτοι τυλιγμένος εἰς τὸν μανδύαν του, παρεπονέθη ὅτι κρυώνει· καὶ πράγματι ὁ βραχίων του ἔτρεμεν ὑπὸ τὸν τοῦ Οὐρβάνου καὶ οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο ἐκ διαλειμμάτων.

— Εἶσαι ἄρρωστος, εἶπεν ὁ ζωγράφος, καλὰ θὰ ἔκαμνες νὰ ἐπιστρέψῃς νὰ ἡσυχάσῃς.

— Ὅχι ἀκόμη... ἤθελα νὰ ἔλθῃς μαζί μου.

— Ποῦ;

— Ὀλίγον μακρὰν, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρου, ἀλλ' ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς καὶ ὁ περίπατος θὰ μᾶς ὠφελήσει.

— Τότε ἐμπρός, ἀπήντησεν ὁ Οὐρβάνος, βαδίσας μετὰ τοῦ φίλου του μέχρι τῶν προαστείων. Ἄλλ' ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν ἄκραν τῶν Ἡλυσιῶν, ἤρχισε νὰ εὐρίσκη τὸν περίπατον κατὰ τι μακρὸν.

— Ποῦ διάβολον μὲ πηγαίνεις, ἠρώτησε, μήπως πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῶμεν κἀνενα φίλον μας κατοικοῦντα εἰς τὴν ἐξοχὴν;

— Τώρα θὰ ἰδῆς, πλησιάζομεν νὰ φθάσωμεν, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρου τοῦ ὁποίου ἤϋξανε τὸ ῥίγος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἶχον ὑπερβῆ τὴν ἀψίδα τοῦ Θριάμβου καὶ ἐβάδιζον ἐπὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Ἀγ. Κλαυδίου διευθυνόμενοι πρὸς τὸ δάσος τῆς Βουλόνης. Ἡ χιών ἔτριζεν ὑπὸ τὸ πάτημά των καὶ ὁ ἄνεμος ἐφύσα παγετώδης εἰς τὸν γυμνὸν ἐκείνον τόπον.

— Ἄλλὰ τέλος πάντων ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Οὐρβάνος ἀνησυχῶν. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν ἤμποροῦν νὰ μᾶς κλέψουν καὶ νὰ μᾶς σφάξουν χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ κἀνεὶς. Δὲν βλέπω οὔτε σπίτι, οὔτε ψυχὴν γεννητήν.

Οἱ δύο φίλοι εὐρίσκοντο τότε εἰς μικρὰν κυκλοτερῆ πλατεῖαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπολήγουσιν αἱ λεωφόροι τοῦ Ἀγίου Κλαυδίου, τοῦ Πασσοῦ, τοῦ Σταλιῶ καὶ δύο τρεῖς ἄλλαι. Τὸ κέντρον τῆς πλατείας ταύτης κοσμεῖται ὑπὸ μικρᾶς βρύσεως περιφραγμένης διὰ ξυλίων κιγκλίδων, καὶ ἀντικρῦ αὐτῆς ὑψώνεται πυργίσκος γοθτικοῦ ρυθμοῦ.

— Μήπως πηγαίνομεν ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Οὐρβάνος δεικνύων τὸ πυργίδιον. Αὐτὸ τὸ κιόσκι φαί-

νεται ἀκατοίκητον. Ἄλλὰ θὰ εὐρομεν ἴσως νὰ ζεσταθῶμεν. Πλησιάζω νὰ παγώσω. Μὲ φαίνεται ὅτι κολυμβῶ εἰς τὸ ρεῦμα τῆς Βερεζίννας.

— Δὲν γνωρίζω κἀνενα εἰς τὸν πύργον ἐκείνον, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Ὀλιβιέρου.

— Ἄλλὰ τότε, εἶπεν ὁ Οὐρβάνος τοῦ ὁποίου ἤϋξανεν ἡ δυσφορία, ποῦ μὲ πηγαίνεις; Δὲν προχωρῶ πλέον οὔτε βῆμα.

— Εἶναι περιττὸν νὰ προχωρήσῃς, διότι ἐφθάσαμεν.

— Ἐφθάσαμεν; . . . ποῦ;

— Εἰς τὴν βρύσιν, ἀπήντησεν ὁ Οὐρβάνος, θὰ τὴν ἀκούσῃς νὰ κελαρύσῃ.

— Ἐτρελλάθῃς ἢ μὲ περιπαίζεις; ἐφώναξεν ὁ Οὐρβάνος κτυπῶν τὸν πόδα. Μ' ἔκαμες νὰ περιπατήσῃς δύο λεύγας τὴν νύκτα, μὲ ψυχὸς Σιβηρίας διὰ νὰ μοῦ δείξῃς αὐτὴν τὴν παγωμένην βρύσιν!

— Ἐδῶ ἤρχομεθα μὲ τὴν Μαρίαν, ἀπεκρίθη μελαγχολικῶς ὁ Ὀλιβιέρου, τὰς καλὰς ἡμέρας τοῦ τελευταίου φθινοπώρου. Βλέπεις ἐκεῖνα τὰ χωράφια καὶ μακρύτερα ἐκεῖνα τὰ δένδρα; Πολλάκις εἶδαμεν τὸν ἥλιον νὰ δῆ ὀπισθεν αὐτῶν, βάρων τὰ σύννεφα μὲ χρώματα ὡς τὰ τῶν εἰκόνων τοῦ Κορώ. Ἄλλοτε πάλιν ἐπροχωροῦμεν μέχρι τοῦ δάσους τῆς Βουλόνης ὑπὸ δειροστοιχίαν ἀκακιῶν, τῶν ὁποίων τὰ καταπίπτοντα ἄνθη ἐλευκκίαν τὸν δρόμον ὅπως σήμερον ἢ χιών. Τὴν παγωμένην αὐτὴν πεδιάδα τὴν ἐνθυμοῦμαι πράσινην καὶ ὠραίαν ὄχι πρὸ πολλοῦ. Ἦτο Κυριακὴ τοῦ τελευταίου Σεπτεμβρίου καὶ ἐτελεῖτο πανηγύρις ἐδῶ πλησίον. Εἶχα ἐξαπλωθῆ ἐπὶ τοῦ χόρτου ὑπὸ αὐτὰς τὰς λεύκας καὶ ἤκουα συγχρόνως τὸ ἄσμα τῶν ζιζικίων, τὸ κελάρυσμα τῆς βρύσεως καὶ τὸν ἦχον τῶν αὐλῶν καὶ τῶν τυμπάνων τοῦ ἀγροτικοῦ χοροῦ. Ἡ Μαρία ἤλθεν ἀπὸ τὸν ἀντικρινὸν δρόμον, καὶ τὴν διέκρινα πολὺ πρὶν φθάσῃ. Ἐφόρει λευκὸν φόρεμα καὶ ἐκρυπτε τὸ πρόσωπον ὑπὸ γαλανὸν πέπλον. Ἡ κόμη τῆς εἶχε λυθῆ καὶ αἱ ἄκνυθαι εἶχον σχίσει τὴν ἄκραν τοῦ φορέματός τῆς. Ἐμείναμεν μαζί ἕως τὸ ἐσπέρας καὶ ἤμην ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Διατί νὰ μοῦ τὴν πάρῃς; ἔκραξεν ὁ Ὀλιβιέρου, ὅστις ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀναμνήσεων εἶχε λησμονήσει τὴν παρουσίαν τοῦ Οὐρβάνου καὶ ἐφάνη ὡς ἐξαφρησθεὶς βλέπων αὐτὸν ἀντικρῦ του. Ἄλλὰ δὲν θέλω νὰ θυμώσω, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ, ἄς μὴν ὀμιλῶμεν περὶ τούτου. Μόνον τὰ παρελθόντα καλὰ θέλω νὰ ἐνθυμηθῶ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπανῆλθον ἐδῶ. Ὅλα ὅμως ἤλλαξαν. Δὲν βλέπω παρὰ χιόνι καὶ δὲν ἀκούω τίποτε. Οἱ ζιζικοὶ ἀπέθαναν καὶ ἡ βρύσις εἶναι παγωμένη. Ἄλλὰ δὲν μετανοῶ ὅτι ἤλθα. Τώρα ἄς ἐπιστρέψωμεν, ἂν θέλῃς.

— Τὸ «ἂν θέλῃς» εἶναι ὑπεράστειον, ἐσκέφθη ὁ Οὐρβάνος, μὴ ἔχων τὸ θάρρος νὰ σκάψῃ τὸν φίλον του μεγαλοφώνως.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν ἦτο ἤδη ἀργά. Τὸ ῥίγος τοῦ Ὀλιβιέρου εἶχεν αὐξήσει καὶ ἡ ἀναφθεῖσα μεγάλη πυρὰ δὲν ἴσχυε νὰ τὸν θερμάνῃ. Ὁ Οὐρβάνος τοῦ ἐπρότεινε νὰ ἐτοιμάσῃ ἓν θερμὸν πόντσι.

— Ναί, ναί, ἐτοιμάσέ το ὀγλήγωρα ἔκραξεν ὁ Ὀλιβιέρου. «Διὰ νὰ ἡμπορέσω νὰ κοιμηθῶ, ἐπρόσ-

¹ Τέλος ἴδε σελ. 459.

θεσε σιγαλώτερα, ἐνῶ ἔτρεχεν ὁ Οὐρβάνος νὰ ζητήσῃ ῥώμιν.

Ὁ Ὀλιβιέρους κατῶρθωσε τῷ ὄντι νὰ κοιμηθῇ ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ τὸ πρῶτ' ἐξύπνησε μ' ἐγκεφαλικὸν πυρετόν. Ὁ Οὐρβάνος τρομαξάξας ἔτρεξεν εἰς τοῦ πατρὸς του, ὅστις τὸν ὑπέδεχθη ψυχρότατα ἀρκεσθεὶς νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὴν κατοικίαν τοῦ ἰατροῦ. Τοῦτον κτύπησεν ὁ Οὐρβάνος δὲ εὖρη καὶ νὰ ὀδηγήσῃ ἀμέσως εἰς τὴν κλίνην τοῦ Ὀλιβιέρους. Ὁ ἰατρός ἔσεισεν ἀπαισιοδόξως τὴν κεφαλὴν, διώρισε τὰ ἀναγκαῖα φάρμακα καὶ μετέβη νὰ εἴπῃ εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ὀλιβιέρους ὅτι ὁ υἱὸς του κινδυνεύει. «Ἀφίσατέ με τὴν διεύθυνσίν του, ἀπεκρίθη οὗτος, θὰ ὑπάγω νὰ τὸ ἰδῶ».

Μετ' ὀλίγον τῷ ὄντι διηυθύνθη πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν οἰκίαν, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν μετενόησε καὶ περιωρίσθη νὰ στείλῃ τὴν ὑπηρετρίαν νὰ μάθῃ πῶς εἶναι.

— Ὁ κ. Ὀλιβιέρους δὲν εἶναι διόλου καλὰ, εἶπεν αὕτη ἐπιστρέψασα. Ἠναγκάσθησαν νὰ τοῦ δέσουν τὰ χέρια. Δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ δαγκάνῃ μίαν πλεξοῦσαν μαλλιὰ καὶ νὰ φωνάζῃ: Μαρία! Μαρία!..

— Μαρίαν τὴν λέγουν; εἶπεν ὁ πατήρ. Ἀπὸ ἔρωτα κάνεις δὲν ἀποθνήσκει. Ποῖος τὸν περιποιεῖται;

— Ἐνας φίλος του, αὐτὸς ποῦ ἦλθεν ἐδῶ. Εἶναι πολὺ φοβισμένος, ἀπεκρίθη ἡ ὑπηρετρία.

Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, βλέπων ὅτι ὁ Ὀλιβιέρους δὲν ἦτο καλλίτερα, ἐπανῆλθεν ὁ Οὐρβάνος εἰς τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ ἐζήτησεν ὀλίγα χρήματα. Οὗτος τοῦ ἔδωκεν ἐλάχιστον ποσὸν καὶ μὲ τόσον ἄσχημον τρόπον, ὥστε ὁ Οὐρβάνος ἠρώτησεν αὐτὸν ζηρῶς:

— Ὁ ἰατρός θεωρεῖ τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ σας κινδυνεύουσαν. Ἄν τύχῃ δυστύχημα, θέλετε νὰ ἔλθω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω διὰ τὴν κηδεῖαν;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ μετὰ τῆς αὐτῆς ψυχραιμίας.

Ὁ Λάζαρος καὶ οἱ φίλοι του, μαθόντες ὅτι ὁ Ὀλιβιέρους ἐκινδύνευε, προσῆλθον ἀθρόοι καὶ ἀνέλαβαν νὰ διανυκτερεύωσι κατὰ σειρὰν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ. Ὁ Οὐρβάνος ἐφαίνεται ἀηληπισμένος καὶ ἐθεώρησε καθήκον του νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν ἰατρὸν τὴν ἠθικὴν ἀφορμὴν τῆς ἀσθενείας τοῦ Ὀλιβιέρους.

— Ἄμα γίνῃ ὀλίγον καλλίτερα, ἀπήντησεν οὗτος, πρέπει νὰ τὸν ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦτο καὶ ἀπὸ πᾶν δυνάμενον νὰ τοῦ ἐνθυμίσῃ αὐτὴν τὴν γυναῖκα.

Μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ὁ πυρετὸς ἠλαττώθη ἐπαισθητῶς καὶ ὁ Ὀλιβιέρους μετεκομίσθη εἰς τὸ οἶκον τοῦ Λαζάρου, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπέιχε πολὺ. Οἱ Νεροπατέρες ἀνεστάτωσαν ὅλην τὴν οἰκίαν διὰ νὰ οἰκονομήσουσι ἡσυχον δωμάτιον διὰ τὸν ἀσθενῆ. Ὁ ἰατρός ἐφαίνεται ἤδη πλέον εὐελπίς. Κατὰ συμβουλήν αὐτοῦ καὶ διαταγὴν τοῦ Λαζάρου ὁ Οὐρβάνος ἔπαυσε νὰ ἔρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἤρχισεν ὁ Ὀλιβιέρους ν' ἀναγνωρίζῃ τοὺς περὶ αὐτόν. Ὅταν δὲ χρόνιαι, ἀφοῦ παρήλθον ὁ κίνδυνος, ἠρώτησε περὶ αὐτοῦ, ὁ Λάζαρος ἀπεκρίθη ὅτι ὁ Οὐρβάνος ἐταξείδευε πρὸ ἡμερῶν. Μετὰ τῆς ζωῆς ἀνεγεννᾶτο καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς Μαρίας, ὅχι ὁμῶς ὅπως πρὶν ἀφορητῶς ὀδυνηρὰ καὶ

ἀπελπιστικὴ, ἀλλὰ μετέχουσα ἤδη ποιητικῆς μελαγχολίας. Τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ Ὀλιβιέρους ἐπετάχυναν αἱ ἀδελφικαὶ περιποιήσεις τῶν φίλων του, οἵτινες ἐπροσπάθουν διὰ παντός τρόπου νὰ τὸν διασκεδάσωσι καὶ διὰ παντοίων προφυλάξεων ν' ἀπομακρύνωσι τὸν κίνδυνον ὑποτροπῆς τῆς νόσου ἢ τῆς ἀπελπισίας. Μετ' ὀλίγον ἐδόθη εἰς τὸν ἀσθενῆ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ἡ ἄδεια νὰ ἐξέλθῃ. Κατὰ τὴν πρώτην του ἐξοδὸν ὁ Λάζαρος καὶ ὁ Βαλεντίνος ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου. Ἦτο ἡλιακὴ ἡμέρα τοῦ λήγοντος Μαρτίου καὶ πλῆθος πτηνῶν ἐψάλλαν ἐκ τῶν ἀρχομένων νὰ πρασινίζωσι κλάδων τὸν πρόλογον τῆς ἐγγιζούσης ἀνοιξέως.

Ἐνῶ ἀνεπαύοντο ἐπὶ μαρμαρίνου καθίσματος, διῆλθε πρὸ αὐτῶν νεανίας ἔχων εἰς τὸν βραχιόνά του γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας συνδιελέγετο ζωηρῶς καὶ ἐγέλα εὐθύμως. Ὁ Ὀλιβιέρους ἀνεγνώρισε τὸν διαβάτην καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ Λάζαρος καὶ ὁ Βαλεντίνος νὰ τὸν κρατήσωσι ἔτρεχε κατόπιν τοῦ Οὐρβάνου.

— Ὁ Ὀλιβιέρους! ἀνέκραξεν οὗτος, ἀναγνωρίζων τὸν παλαιὸν του φίλον, καὶ σπεύδων ἔπειτα νὰ προσθήσῃ κατὰ νεῦμα τοῦ Λαζάρου: ἐπέστρεψα χθὲς εἰς Παρισίους καὶ ἤτοίμαζόμην νὰ ἔλθω νὰ σὲ ἰδῶ;

Ἡ σύντροφος τοῦ Οὐρβάνου ἐντραπέισα τοὺς προσερχομένους, εἶχε θεωρήσει πρέπον νὰ κρυβῇ.

— Καὶ ἡ Μαρία τί ἀπέγεινεν; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρους τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα εἶχε παγῶσει, ὅταν εἶδε τὸν ζωγράφον μετὰ γυναίκος.

— Πῶς θέλεις νὰ ἤξεύρω, ἀφοῦ ἔλειπα ἀπὸ τοὺς Παρισίους; Ἐπειτα δὲν εἶχα καὶ μεγάλην ἀνησυχίαν. Ἐγώ, ὡς γνωρίζεις, λησμονῶ εὐκολα, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις, ἐπρόσθεσεν ὁ Οὐρβάνος προσάγων τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἐσυνόδευσεν.

— Ἦμην βέβαιος, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους ἡσυχάσας, ὅτι δὲν ἠγάπησες ποτὲ τὴν Μαρίαν.

— Καὶ αὐτὴν τὴν λέγουν Μαρίαν, ἀπήντησεν ὁ ζωγράφος, δεικνύων τὴν ἐρωμένην του, καὶ τὴν ἀγαπῶ πολὺ ἀπὸ χθὲς. Ἡ πρώτη Μαρία ἀπέθανε, ζήτη ἡ δευτέρα Μαρία!

— Θὰ ἔλθω νὰ σ' ἰδῶ, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους ἀποχαιρετῶν αὐτόν.

Ἡ συνάντησις αὕτη δὲν τὸν ἐτάραξε πολὺ, τὸ δὲ ἐσπέρας ἦτο σχεδὸν εὐθυμος. Τὴν ἐπιούσαν μετέβη μετὰ τοῦ Λαζάρου εἰς τοῦ πατρὸς του, διὰ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ χρήματα ἐκ τῆς μητρικῆς του κληρονομίας. Ἄλλ' ὁ πατήρ του ἦτο ἀπῶν. Εὐρον μόνην τὴν ὑπηρετρίαν.

— Χαίρομαι πολὺ ὅτι σᾶς ἐπαναβλέπω, εἶπεν αὕτη. Ἐγὼ καὶ ἐπιστολὴν νὰ σᾶς δώσω. Τὴν ἔφερε μίαν κυρία καὶ, κατ' εὐτυχίαν, ἐνῶ ἔλειπεν ὁ πατέρας σας, διότι θὰ τὴν ἐξέσχιζε καθὼς τὰς ἄλλας. Φαίνεται πολὺ θυμωμένος μὲ αὐτὴν τὴν κυρίαν καὶ μ' ἐφοβήρισεν ὅτι θὰ μὲ διώξῃ ἂν τῆς εἴπω ποῦ κάθισθε.

Ὁ Ὀλιβιέρους εἶχεν ἤδη ἀνοίξει τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνεγίνωσκεν ἀπλήστως τὰ ἐξῆς:

«Ὀλιβιέρους,

«Εἶμαι ἐλευθέρω ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, καὶ σ' ἔγραψα τρεῖς ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἀπεκρίθης. Πιθανὸν εἶναι νὰ ἐπίστευσες ὅτι ἤμην ἔνοχος,

Ἄλλ' ὄχι μόνον ἤμην ἀθῶα, ἀλλ' οὐδὲ κἂν μοῦ ἀπεδίδοτο ὠρισμένη κατηγορία. Ἐζήτουν μόνον πληροφορίας περὶ τοῦ συζύγου μου καὶ ἄμα ἐπέστησαν ὅτι δὲν ἤξεύρω τίποτε, μὲ ἀπέλυσαν ἀμέσως. Σὲ περιμένω ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν. Ἄλλ' ὡς φαίνεται δὲν μ' ἐσυγχώρησες. Θὰ σὲ περιμένω ἀκόμη δύο ἡμέρας εἰς τὴν παλαιάν μου κατοικίαν καὶ, ἂν δὲν ἔλθῃς, θ' ἀναχωρήσω ἀπὸ τοὺς Παρισίους. Ἐπώλησα ἤδη τὰ σκεῦή μου, ἀλλὰ πρὶν φύγω, ἤθελα νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω καὶ ἔπειτα νὰ σὲ ἀφίσω ἐλεύθερον. Σὲ ὀρίζομαι ὅτι δὲν μεταεἶδα τὸν Οὐρβάνον καὶ ὅτι ποτὲ δὲν τὸν ἠγάπησα. Πολλὰς φορὰς σὲ παρεμόνευσα τὴν νύκτα ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας σου διὰ νὰ σε ὀμιλήσω ὅταν θὰ ἐπέστρεφες, ἀλλὰ σὺ ἔμενες, ὡς φαίνεται, ἀλοῦ. Σὲ γράφω τελευταίαν φορὰν καὶ μετὰ δύο ἡμέρας δὲν θὰ εἶμαι πλέον ἐδῶ. Ἄν θέλῃς λοιπόν, ἔλα νὰ μὲ ἰδῇς, εἶδεμὴ Ὑγίαινε».

— Πότε σ' ἔδωκαν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν; ἠρώτησεν ὁ Οὐρβάνος τὴν ὑπηρετίαν.

— Πρὸ πέντε ἢ ἑξ ἡμερῶν.

— Τότε εἶναι πλέον ἀργά! ἀνέκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος, καὶ ὅμως ἔσπευσε νὰ μεταβῇ μετὰ τοῦ Λαζάρου εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶκημα τῆς Μαρίας.

— Ἡ κυρία Δυκαμπὴ ἀνεχώρησε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ θυρωρός.

— Τόσον καλλίτερα, ἐψιθύρισεν ὁ Λαζάρος, σπεύδων ν' ἀπομακρυνθῇ μετὰ τοῦ φίλου του.

— Ἄλλ' οὐτὲ ὁ Οὐρβάνος δὲν τὴν μεταεἶδε. ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν ὁ Ὀλιβιέρος, τοῦ ὁποῖου ἤρχιζεν ἤδη νὰ μεταβάλλεται εἰς ποιητικὴν ἀνάμνησιν ὁ ἔρωσ.

GERMANIKH ARCHAIOLOGIKH SCHOLE

Συνεδρίασις τῆς 5 Δεκεμβρίου 1894.— Ὁ διευθυντὴς κ. Δαίρπελδ ἀναγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ διασκήμου Ἀγγιλου ἐπιστήμονος, τοῦ Νέστορος τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης Καρόλου Νεύτωνος, ὅστις διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τεσσαράκοντα ἔτων ἐν Μυτιλήνῃ καὶ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ἀλικαρνασσῶ καὶ Κνίδῳ) γενομένων ἀνασκαφῶν ἐπροίκισε τὸ βρετανικὸν μουσεῖον διὰ πολυτίμων τῆς τέχνης θησαυρῶν. Ὁ Σουηδὸς ἀρχαιολόγος κ. Βίδδε, ὑψηρῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Οὐψάλας ἐκθέτει κατόπιν τὰ πορίσματα τῶν ἐν τῷ σημερινῷ Πόρῳ (τῇ ἀρχαίᾳ Καλαυρίᾳ) ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐνεργηθειῶν ἀνασκαφῶν. Ὁ γῶρος, ἐν ᾧ ἔσκαψε, κεῖται βορειοδυτικῶς τῆς σημερινῆς πόλεως, ὅπου ἠγεῖρετο ἐν τόπῳ περιουσιῶν τὸ περίφημον ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ κέντρον τῆς πρὸ τῆς δωρικῆς μεταναστάσεως κατὰ τὴν μυκηναίαν λεγομένην ἐποχὴν ἀκμασάσης ἀμφικτιονίας τῶν πόλεων Τροϊζῆνος, Ἐρμιόνης, Ναυπλίας, Πρασιῶν, Ἐπιδαύρου, Αἰγίνης, Ἀθηνῶν καὶ Ὀρχομενοῦ τοῦ βοιωτίου, καθ' οὓς χρόνους τὸ ἐμπόριον ἠκολούθει ἐτι τὴν πρὸς ἀνατολὰς ὁδὸν ἐκ τῶν ἁκτῶν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου. Ἀνεσκάφη δὲ ὁ ναὸς μετὰ τοῦ περιβόλου αὐτοῦ καὶ συμπλεγμὰ ὁλόκληρον ἄλλων οἰκοδομημάτων, πρὸς τὸ ἱερὸν σχετιζομένων. Ὁ περιβόλος ἔχει μῆκος 56 μέτρων καὶ πλάτος 28, συγκείμενος ἐκ τιτανολίθων κυανοφράων, μὴ ἐξεργασμένων, ὀρθογώνιου ὅμως μᾶλλον τομῆς. Μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκονται καὶ μεγάλαι πόρινοι λίθαι. Ὁ περιβόλος εἶχε δύο εἰσόδους, ὧν ἡ ἑτέρα ἐκσμεῖτο καὶ ὑπὸ προπυλαίου. Ὁ ναὸς ἦτο ἰωνικὸς περίπτερος (κίονες 6:12), ἐκτίσθη δὲ ταυτέχρονως μετὰ τοῦ περιβόλου, ἤτοι κατὰ τὸν βῶν πρὸ Χρ. αἰῶνα. Τὰ θραύσματα τῶν μυκηναίων ἀγγείων μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἐποχῆς, μέχρι τῆς ὁποίας

ἀνάγεται ἡ λατρεία τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ κυρίου θεοῦ τῶν παναρχαίων Μινυῶν. Τὰ δευτερεύοντα κτίρια εἶνε 1) στοὰ ἐκ πολυγωνικῶν λίθων· οἱ κίονες αὐτῆς δεικνύουσι συγγενεῖαν τινα πρὸς τοὺς ἐν τῷ Παρθενῶνι καὶ ἀνάγονται ἐπομένως εἰς τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 5ου αἰῶνος· 2) στοὰ ἄλλη, κτίσμα ἴσως τοῦ Εὐμένους Β', ἐξ ἧς εὐρέθη ὠραῖον κιονόκρανον ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν ἐσωτερικῶν (ἰωνικῶν) κίωνων· 3) κτίριόν τι ἐν σχήματι τραπέζιου, μετὰ προστώου καὶ τεσσάρων δωματίων ὀπισθεν αὐτοῦ· 4) προπύλαιον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ εἰσόδος εἰς τὴν μεταξὺ τῶν ἀνωτέρου οἰκοδομημάτων καὶ πρὸ τοῦ ναοῦ ἐκτεινομένη πλατεῖαν· 5) δυτικῶς αὐτοῦ μακρὰ στοὰ μὲ προβλήτας ἐκατέρωθεν ἐν εἴδει παρασκηλίῳ· οὐ μακρὰν αὐτῆς εὐρέθησαν βάσεις ἀνδριάντων, ἴχνη δὲ βάσεων πρὸ αὐτῆς, ἐξ ὧν δῆλον ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἦτο τὸ βουλευτήριον (προσόμοιον πρὸς τὸ ἐν Μαντινεῖᾳ)· 6) αὐτὴ περιβαλλομένη ὑπὸ δωματίων, ὧν τὸ μέγιστον διατηρεῖται καλῶς· περὶ τὸν τοῖχον αὐτοῦ ὑπάρχει βῆθρον, ὅπερ παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τῷ ἐν τῷ Μεγαρίδι ἀνασκαφέντι. Ὁ λατῶν ἐκφέρει τὴν γνώμην ὅτι ἐναντίον πρὸς τὰ τέως ὑποτιθέμενα ἢ ἀρχαία Καλαυρία πρέπει νὰ θεωρηθῇ κειμένη οὐχὶ ἔνθα ἡ σημερινὴ πόλις κεῖται, ἀλλ' ἔγγυς τοῦ ἱεροῦ, εἰς ὃ καὶ ἡ καλλιεργουμένη γῆ προσέκειτο καὶ ἡ ἀρχαία νεκρόπολις. Οὕτω πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι καὶ ἡ Καλαυρία ἐκ τοῦ πρώτου περὶ τὸ ἱερὸν οἰκισμῷ προέκυψεν, ὡς οἱ Δελφοὶ ἐκ τοῦ περὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.— Μετὰ ταῦτα ὁ διευθυντὴς κ. Δαίρπελδ ἀνέφερε τινα περὶ τῶν παρὰ τὴν Ἐννεάκρουρον ἀνασκαφῶν καὶ ἀκριβέστερον ἰδίως ἐλάλησε περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἐν Λίμνικις ἱεροῦ τοῦ Διονύσου. Ἀνεσκάφη ὁ ἐν εἴδει τριγώνου περιβόλος τοῦ ἱεροῦ, ὅπερ ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ ζητούμενον τοῦτο τοῦ Διονύσου. Ἡ πρὸς δυσμὰς πλευρὰ αὐτοῦ ἄπτεται τῆς γνωστῆς ἐκ τῶν προτέρων ἀνασκαφῶν ἀρχαίας πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν φερούσης ὁδοῦ, ἡ δὲ πρὸς βορρᾶν καὶ ἡ πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν παρακκινεῖται ὁμοίως εἰς δύο ἄλλας ἀρχαίας ὁδοὺς, διακλαδιζομένης ἐξ ἐκείνης καὶ φερούσας πρὸς τὸν Ἄρειον πᾶγον. Παρ' αὐτὰς ἐκείνου ποιητικὰ κτίρια, εἰς ἐν ἐκ τῶν ὁποίων εὐρέθη πρὸ μικροῦ κελύστον ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ψηφιδωτὸν, ἀποτελοῦν τὸ ἔδαφος δωματίου καὶ ἀκέραιον διατηρούμενον· εἶνε τοῦτο τὸ ἀρχαιότατον διὰ σχημάτων κοσμοῦμενον ἑλληνικὸν ψηφιδωτὸν (τοῦ 5ου ἢ 6ου ἴσως αἰῶνος). Ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ ἱεροῦ εὐρέθη πέρυσιν ἤδη βωμὸς μέγας τραπεζοειδῆς καὶ ληνὸς ἀρχαῖος ἀναθήματα δὲν εὐρέθησαν, διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι τοιαῦτα δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ἔπαξ τοῦ ἔτους ἀνοιγομένου τούτῳ ἱεροῦ. Ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ εὐρέθη πέρυσιν ἤδη καὶ τὸ Βακχεῖον μετὰ τῆς εἰς τὸν 3ον περίπου αἰῶνα μετὰ Χρ. ἀναγομένης ἐπιγραφῆς τῶν Ἰσθάκων. Διεξεργούμενος κατόπιν ὁ κ. Δαίρπελδ τὰς ἀρχαίας περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἐν Λίμνικις ἱεροῦ τοῦ Διονύσου μαρτυρίας (συγγραφείων καὶ σχολιαστῶν) εὐρίσκει ὅτι τοῦτο πάντως ἐκεῖτο οὐχὶ παρὰ τὸν Ἰλισόν, ἀλλ' ἐν ἄστει καὶ δὴ ἐγγὺς τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς. Οἱ παλαιότεροι ἀγῶνες (τὰ Ἀνθεστήρια) ἔπαυσαν ἐνταῦθα τελοῦμενοι, ὅταν ἐπὶ Λυκούργου ἀνηγέρθη τὸ μέγα παρὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἐλευθερέως Διονύσου θέατρον, εἰς ὃ καὶ μεταφέρθησαν οὗτοι. Καὶ ἡ θέσις τῶν «Λιμνῶν» συνδυαζομένη καὶ πρὸς τὰ παρὰ Δημόσθενι (ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου λόγῳ) ἀναφερόμενα περὶ τοῦ κλισίου τοῦ ἤρωος «Καλαμίτου», ἀρμόζει καλλίστερα πρὸς τὸν «εὐμυθρον» παρὰ τὰς ὑπὸ τὴν Πνύκα πηγὰς καὶ τὴν Ἐννεάκρουρον πόπον. Τοῦ Θουκυδίδου δὲ τὸ περιώνυμον χωρίον (Β' 15) δὲν ἀντιφάσκει ἀλλὰ συμφωνεῖ πρὸς ταῦτα διὰ τε τῶν λοιπῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων εἰδήσεων καὶ τοῦ κακῶς ἐρμηνευομένου· πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆς πόλεως, ὅπερ σημαίνει τῆς παναρχαίας ἐπὶ Θησέως πόλεως. Τούτοις προσεπιμαρτυρεῖ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ ἀναφερόμενον βουκόλιον, τὸ παρὰ τὸ Πρωτανεῖον, ὅπερ βεβαίως εἶνε ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὅλος. Τὰ σημερινὰ δὲ εὐρήματα, ὡς ὁ βωμὸς καὶ ὁ ληνὸς καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τοῦ παλαιοῦ ἱεροῦ κτισθὲν Βακχεῖον, ἐτι δὲ ἡ ἑλλησφις ἀναθημάτων προσέρχονται εἰς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἀρχαίων μαρτυριῶν περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ζητούμενου ἱεροῦ.